

Arrest

nr. 255 967 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE & H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende op 31 mei 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U was geboren en getogen in het dorp Shamshapoor, district Surkhrod, provincie Nangarhar. U ging niet naar

school, u studeerde wel drie jaar in de madrassa. U zorgde thuis voor de koeien en ging soms helpen bij de kleermaker in de bazaar.

Uw vader, (...), werkte als overheidsmedewerker bij het gerechtsgebouw in Jalalabad. Uw broer, (...), werkte als tolk voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad. (...), uw dorpsgenoot, wilde u rekruteren voor de taliban. U vertelde dit aan uw broer (...). Nadat u een tweede keer werd aangesproken door (...), regelde uw broer de arrestatie van (...). Hij werd meegenomen en ondervraagd, maar vervolgens terug vrijgelaten omdat er geen bewijs tegen hem werd gevonden. Talibancommandant Qari Mirwais was op de hoogte van de arrestatie van (...) en bedreigde uw broer (...) telefonisch.

Uw vader kwam naar huis van zijn werk en werd in uw dorp ontvoerd door de taliban. U verhuisde met uw familie naar het huis van uw oom, eveneens in Shamshapoor. U verbleef hier nog anderhalve maand voordat u samen met uw broer Bilal Afghanistan verliet in de zomer van 2016. Aan de grens met Turkije raakte u uw broer Bilal kwijt. U reisde alleen verder naar België, waar u op 29 mei 2017 aankwam. Op 10 juni 2017 kreeg uw oom een dreigbrief van de taliban waarin de taliban naar u en uw broer (...) vroegen. Uw oudste broer (...) was toen verdwenen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara en de vertaling, de taskara van uw vader en de vertaling, de taskara van uw broer en de vertaling, twee certificaten over het werk van uw vader, een dreigbrief en de vertaling, een kopie van de twee werkbades van uw broer, elf foto's en een enveloppe.

Op 31 mei 2018 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming in uw dossier. Er kon namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het werk van uw broer bij de Amerikanen, noch aan het werk van uw vader voor de overheid. Ook de problemen die u hierdoor had met de taliban werden ongeloofwaardig bevonden omwille van incoherente en vage verklaringen. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Op 29 juni 2018 ging u in beroep tegen deze beslissing. De beslissing en de motivering van het CGVS werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 7 januari 2019.

Zonder terug te keren naar Afghanistan, diende u op 26 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat uw problemen in Afghanistan, die u in uw eerste verzoek aanhaalde, nog steeds actueel zijn. Uw broer (...) verblijft ondertussen in Amerika en de taliban blijft langskomen bij uw moeder om u en uw broer te zoeken. Uw vader is nog steeds spoorloos. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van het paspoort van uw broer, de taskara van uw zus in België, een opsporingsbrief, certificaten van het werk van uw broer, mails tussen de commandant van uw broer en uw voogd, een brief van het districtshuis, een brief van de NDS (national directorate of security) en de Amerikaanse verblijfsvergunning van uw broer. Op 21 november 2019 werd uw tweede verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 8 juni 2020 had u een persoonlijk onderhoud op het CGVS om uw tweede verzoek toe te lichten. Op 1 juli 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban omwille van het werk van uw vader en van uw broer. Bijgevolg was uw bewering dat de taliban u nog steeds zouden zoeken, omwille van dezelfde reden, evenmin geloofwaardig. Het CGVS oordeelde daarnaast dat u de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon ontlopen door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Op 7 december 2020 bevestigde de RVV deze beslissing. De motivering van het CGVS werd daarbij gevolgd.

U keerde niet terug naar Afghanistan, maar diende op 26 januari 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst in dit verzoek opnieuw naar de problemen die u in uw eerste verzoek uiteenzette. U herhaalt dat uw vader verdwenen is. De taliban zouden nog steeds naar u vragen. U herhaalt voorts dat uw broer zich in Amerika bevindt, en stelt dat uit de documenten die u in uw tweede verzoek om internationale bescherming neerlegde kan afgeleid worden om welke redenen uw broer het land heeft verlaten. U voegt toe dat er nog een badge van uw broers werk en een HR-brief over zijn werk naar u onderweg zijn. U legt geen documenten neer om uw derde verzoek om internationale bescherming te ondersteunen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt zelf geen bijzondere procedurele noden aan bij het indienen van uw derde verzoek om internationale bescherming (vragenlijst bijzondere procedurele noden Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 9 februari 2021).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw bewering dat u problemen kende met de taliban omwille van het werk van uw vader en van uw broer, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoekdoor het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U verklaart wel dat de taliban nog steeds naar u vragen (verklaring volgend verzoek, 9 februari 2021, punt 19). U verklaarde dit eveneens in uw tweede verzoek. Het CGVS oordeelde toen dat, los van het feit dat dit al het gevolg zou zijn van ongeloofwaardige problemen, het ook niet aannemelijk is dat de taliban zich zouden bezighouden met een jarenlange individuele vervolgingscampagne van de broer van één van hun zogenaamde tegenstanders, te meer omdat u al jaren niet meer in de regio gezien bent. Deze redenering werd gevolgd door de RVV en staat vast. Ze is eveneens van toepassing op uw herhaling van uw bewering dat de taliban nog steeds naar u vragen. Dit is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.

Voorts stelt u dat uit de documenten die u in uw tweede verzoek om internationale bescherming neerlegde kan afgeleid worden om welke redenen uw broer het land heeft verlaten. Het CGVS zou dit niet hebben onderzocht in uw tweede verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek, 9 februari 2021, punt 16). Dit is geen nieuw element. U haalde dit immers al aan bij de RVV na uw tweede verzoek om internationale bescherming. De RVV oordeelde toen als volgt: "Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat op de Amerikaanse verblijfsvergunning van haar broer melding wordt gemaakt van de code 'SQ1' en dat uit informatie op de website van de Amerikaanse immigratiediensten blijkt dat deze code betrekking heeft op Irakezen en Afghanen die tewerkgesteld zijn bij de overheid van de Verenigde Staten, bemerkt de Raad vooreerst dat zowel het bijgebrachte Afghaanse paspoort van haar broer T. als de Amerikaanse verblijfsvergunning van haar broer T. slechts fotokopieën betreffen die gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden, waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Bovendien dient te worden bemerkt dat, zelfs indien aangenomen wordt dat dit stuk aantoonst dat haar broer T. tewerkgesteld is/was bij de Amerikaanse overheid, hieruit hoe dan ook niet blijkt wat de aard van diens tewerkstelling zou zijn geweest en welke de redenen waren voor zijn vertrek uit Afghanistan. Het document volstaat dan ook allerminst om de

door verzoekende partij voorgehouden problemen van haar broer T. met de taliban, laat staan haar eigen problemen met de taliban omwille van het werk van haar broer T., aan te tonen. Zij het hierbij benadrukt dat in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij reeds is vastgesteld dat verzoekende partij nauwelijks iets wist over het werk van haar broer T., en dit terwijl de tewerkstelling van haar broer nochtans de aanleiding zou zijn van de bedreigingen die tegen haar geuit zouden worden door de taliban, en dat zij verder ook vage en incoherente verklaringen aflegde over de door haar beweerde verdwijning van T". Uw verklaring over dat document is bijgevolg geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Nog stelt u dat er nieuwe documenten onderweg zijn naar u (verklaring volgend verzoek, 9 februari 2021, punt 16). Hier moet evenwel opgemerkt worden dat het gegeven dat u verzoek na verzoek met nieuwe documenten op de proppen komt, in plaats van ze van meet af aan allemaal neer te leggen, doet twifelen aan de authenticiteit van de documenten. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020** (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> et https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan

verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te

voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Het CGVS oordeelde hierover als volgt in uw tweede verzoek om internationale

bescherming: "U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd, scholings- en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u kan lezen en schrijven en dat u zowel het Dari als het Pashtou machtig bent. Bovendien spreekt u ook Nederlands en Engels. U was in Afghanistan af en toe in de leer bij een kleermaker waar u leerde knopen naaien. In België volgde u een opleiding automechanica waarin u ook praktijkervaring opdeed (CGVS, p. 10-11). Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. Zo verklaarde u dat mensen uit uw omgeving vaak naar Jalalabad gingen (CGVS, p. 9). U ging zelf ook eens naar de stad Jalalabad met uw vader om inkopen te doen. Uw dorp bevindt zich op anderhalf uur rijden van de stad Jalalabad en uw familieleden wonen er nog steeds (CGVS, p. 9 en p. 5). U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u ook daar zouden kunnen vinden (CGVS, p. 10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd". Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV en staat bijgevolg vast. U haalt in uw huidige verzoek geen elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. Verzoeker houdt vast aan zijn initiële asielrelaas en verwijst opnieuw naar de problemen met de taliban.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

"In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw bewering dat u problemen kende met de taliban omwille van het werk van uw vader en van uw broer, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoekdoor het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U verklaart wel dat de taliban nog steeds naar u vragen (verklaring volgend verzoek, 9 februari 2021, punt 19). U verklaarde dit eveneens in uw tweede verzoek. Het CGVS oordeelde toen dat, los van het feit dat dit al het gevolg zou zijn van ongeloofwaardige problemen, het ook niet aannemelijk is dat de taliban zich zouden bezighouden met een jarenlange individuele vervolgingscampagne van de broer van één van hun zogenaamde tegenstanders, te meer omdat u al jaren niet meer in de regio gezien bent. Deze redenering werd gevolgd door de RVV en staat vast. Ze is eveneens van toepassing op uw herhaling van uw bewering dat de taliban nog steeds naar u vragen. Dit is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofdte aanzienlijk groter maakt.

Voorts stelt u dat uit de documenten die u in uw tweede verzoek om internationale bescherming neerlegde kan afgeleid worden om welke redenen uw broer het land heeft verlaten. Het CGVS zou dit niet hebben onderzocht in uw tweede verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek, 9 februari 2021, punt 16). Dit is geen nieuw element. U haalde dit immers al aan bij de RVV na uw tweede verzoek om internationale bescherming. De RVV oordeelde toen als volgt: "Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat op de Amerikaanse verblijfsvergunning van haar broer melding wordt gemaakt van de code 'SQ1' en dat uit informatie op de website van de Amerikaanse immigratiediensten blijkt dat deze code betrekking heeft op Irakezen en Afghanen die tewerkgesteld zijn bij de overheid van de Verenigde Staten, bemerkt de Raad vooreerst dat zowel het bijgebrachte Afgaanse paspoort van haar broer T. als de Amerikaanse verblijfsvergunning van haar broer T. slechts fotokopieën betreffen die gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden,

waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Bovendien dient te worden bemerkt dat, zelfs indien aangenomen wordt dat dit stuk aantoonde dat haar broer T. tewerkgesteld is/was bij de Amerikaanse overheid, hieruit hoe dan ook niet blijkt wat de aard van diens tewerkstelling zou zijn geweest en welke de redenen waren voor zijn vertrek uit Afghanistan. Het document volstaat dan ook allerm minst om de door verzoekende partij voorgehouden problemen van haar broer T. met de taliban, laat staan haar eigen problemen met de taliban omwille van het werk van haar broer T., aan te tonen. Zij het hierbij benadrukt dat in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij reeds is vastgesteld dat verzoekende partij nauwelijks iets wist over het werk van haar broer T., en dit terwijl de tewerkstelling van haar broer nochtans de aanleiding zou zijn van de bedreigingen die tegen haar geuit zouden worden door de taliban, en dat zij verder ook vage en incoherente verklaringen aflegde over de door haar beweerde verdwijning van T". Uw verklaring over dat document is bijgevolg geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Nog stelt u dat er nieuwe documenten onderweg zijn naar u (verklaring volgend verzoek, 9 februari 2021, punt 16). Hier moet evenwel opgemerkt worden dat het gegeven dat u verzoek na verzoek met nieuwe documenten op de proppen komt, in plaats van ze van meet af aan allemaal neer te leggen, doet twifelen aan de authenticiteit van de documenten. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance Note: Afghanistan van december 2020** (beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> et https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van

herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Het CGVS oordeelde hierover als volgt in uw tweede verzoek om internationale bescherming: "U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd, scholings- en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u kan lezen en schrijven en dat u zowel het Dari als het Pashtou machtig bent. Bovendien spreekt u ook Nederlands en Engels. U was in Afghanistan af en toe in de leer bij een kleermaker waar u leerde knopen naaien. In België volgde u een opleiding automechanica waarin u ook praktijkervaring opdeed (CGVS, p. 10-11). Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. Zo verklaarde u dat mensen uit uw omgeving vaak naar Jalalabad gingen (CGVS, p. 9). U ging zelf ook eens naar de stad Jalalabad met uw vader om inkopen te doen. Uw dorp bevindt zich op anderhalf uur rijden van de stad Jalalabad en uw familieleden wonen er nog steeds (CGVS, p. 9 en p. 5). U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u ook daar zouden kunnen vinden (CGVS, p. 10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd". Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV en staat bijgevolg vast. U haalt in uw huidige verzoek geen elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas bij haar eerste verzoek. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 31 mei 2017 werd door verwerende partij bij beslissing van 31 mei 2018 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Meer bepaald werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij gelet op (i) haar vage verklaringen over het werk van haar broer en haar vader; (ii) haar onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over haar problemen met de taliban; (iii) haar tegenstrijdige verklaringen over de arrestatie van J.; (iv) haar onaannemelijke verklaringen over de ontvoering van haar vader en de reacties hierop; en (v) haar vage en incoherente verklaringen over de verdwijning van haar oudste broer. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 214.735 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 januari 2019, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Het tweede verzoek om internationale bescherming werd opnieuw door de verwerende partij ongeloofwaardig bevonden, gezien er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan de aangehaalde problemen met de taliban van de verzoekende partij omwille van het werk van haar vader en broer. De verwerende partij oordeelde daarnaast dat verzoekende partij de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kon ontlopen door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 245 509 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 januari 2019, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder verzoek (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerder verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Daar waar verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek opnieuw verwijst naar de problemen die zij reeds aanhaalde tijdens haar eerste verzoek en verklaart dat haar broer T. ondertussen in Amerika verblijft, dat de taliban blijft langskomen bij haar moeder om haar en haar broer te zoeken en dat haar vader nog steeds spoorloos is, is de Raad van oordeel dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende stelt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw bewering dat u problemen kende met de taliban omwille van het werk van uw vader en van uw broer, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

U verklaart wel dat de taliban nog steeds naar u vragen (verklaring volgend verzoek, 9 februari 2021, punt 19). U verklaarde dit eveneens in uw tweede verzoek. Het CGVS oordeelde toen dat, los van het feit dat dit al het gevolg zou zijn van ongeloofwaardige problemen, het ook niet aannemelijk is dat de taliban zich zouden bezighouden met een jarenlange individuele vervolgingscampagne van de broer van één van hun zogenaamde tegenstanders, te meer omdat u al jaren niet meer in de regio gezien bent. Deze redenering werd gevolgd door de RvV en staat vast. Ze is eveneens van toepassing op uw herhaling van uw bewering dat de taliban nog steeds naar u vragen. Dit is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofd aanzienlijk groter maakt.” Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die voormelde motivering in een ander daglicht stellen.

Verzoeker stelt thans over bijkomende stukken te beschikken en voegt deze aan het verzoekschrift. Het betreft de badge van zijn broer, een attest van NDS, een attest van de ambassade van de VS in Kabul, twee attesten van de ambassade van de VS, een bewijs van verzending en foto's van zijn neef.

De Raad oordeelde in verband met de tewerkstelling van verzoekers broer in verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds als volgt:

“Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat verzoeker beperkte verklaringen aflegde over de werkzaamheden van zijn broer T., wiens tewerkstelling de aanleiding is van de bedreigingen die tegen hem werden geuit, en dat verzoekers vage verklaringen over het werk van zijn vader niet kunnen overtuigen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo stelt u dat uw broer T. (...) als tolk werkte bij de speciale eenheid voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad (CGVS, p. 20). Meer kan u hier echter niet over vertellen. U kan eveneens niets vertellen over de collega's of de baas van uw broer (CGVS, p. 21). U kan niet duiden wie of wat de Amerikanen precies zijn waarvoor uw broer werkte. U weet niet of uw broer voor een bedrijf of een organisatie of iets anders werkte. U heeft geen idee wat de Amerikanen doen op de luchthaven van Jalalabad. U kan niet duiden over welke onderwerpen uw broer moest tolken. U verklaart dat het leger ook aanwezig is op de luchthaven en u oppert dat uw broer dan misschien tolkte tussen de Amerikanen en het leger (CGVS, p. 20-21). Gevraagd of uw broer dan voor de Amerikanen of voor het leger werkte,

antwoordt u dat uw broer voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 21). U legt twee kopieën neer van badges van uw broer. Nergens uit deze documenten blijkt dat uw broer werkzaam is voor de Amerikanen. Op een badge staat namelijk dat T. (...) werkzaam is voor de 'Government Forces of Afghanistan' (zie document 7 in de groene map). U legt eveneens foto's neer van uw broer in uniform en met wapens (zie foto 5-11 in de groene map). Gevraagd om welke reden een tolk zo een wapens moet dragen, stelt u dat uw broer ook ging vechten op het slagveld. U herhaalt dat hij geen deel is van het leger maar dat hij behoort aan de speciale eenheid. U heeft hier echter niet meer informatie over (CGVS, p. 22). U kan niet uitleggen wat uw broer precies deed op het slagveld en u weet niet of hij hier training voor kreeg (CGVS, p. 22-23). Deze foto's komen dan ook geënceneerd over. Voorst wordt er ook opgemerkt dat er niets vermeld staat bij de militaire dienstplicht in de taskara van uw broer (zie document 3 in de groene map). Aangezien u verklaart dat uw broer dit werk al zes of zeven jaar doet en de taskara van uw broer werd uitgegeven op 28 augustus 2015, roept dit verdere vragen op bij de tewerkstelling van uw broer bij de speciale eenheden (CGVS, p. 20; document 3 in de groene map). Aangezien de tewerkstelling van uw broer de aanleiding is van de bedreigingen die tegen u geuit worden, kan het niet overtuigen dat u niet meer kan vertellen over het werk van uw broer.

Met betrekking tot het werk van uw vader verklaart u dat hij werkte als overheidsofficier op een gerechtshof in Jalalabad (CGVS, p. 10). Meer kan u hierover echter niet vertellen. U weet niet wat zijn functie was, noch op welke afdeling hij werkte (CGVS, p. 10). Na de pauze verklaart u plots wel te weten dat hij op de financiële afdeling werkte (CGVS, p. 18). Het is merkwaardig dat u dit niet gezegd heeft toen u gevraagd werd naar de afdeling waarop hij werkte (CGVS, p. 10). Hoe dan ook, uit het door u neergelegde certificaat blijkt dat uw vader voor het ministerie van Financiën werkte en niet voor het gerechtshof in Jalalabad. Uit een ander certificaat blijkt dat hij opleidingen gaf op verschillende ministeries over financieel management. Uw vage verklaringen over zijn werk kunnen niet overtuigen. U verklaart bovendien dat uw vader nooit een andere job heeft gedaan (CGVS, p. 18). U heeft echter geen enkele informatie over zijn functie, zijn taken of zijn verantwoordelijkheden (CGVS, p. 18). U stelt dat hij voor de overheid werkt, maar u slaagt er niet in te duiden voor welk deel van de overheid. Uw vader zou u nooit iets over zijn werk hebben verteld (CGVS, p. 18-19). Ondanks dat u verschillende keren wordt aangespoord meer te vertellen over het profiel van uw vader, kan u niet meer informatie geven. U kan niets vertellen over de collega's van uw vader, noch over zijn baas. U weet niet of uw vader verantwoordelijk was voor andere medewerkers. U stelt dat uw vader in de stad bleef voor zijn werk, maar u heeft geen idee waar hij dan precies sliep (CGVS, p. 19). U weet niet of uw vader een uniform droeg of niet. U heeft tevens geen idee of uw vader problemen kende op zijn werk (CGVS, p. 20). Aangezien uw vader altijd in die functie heeft gewerkt, mag er van u verwacht worden dat u hier toch meer informatie over zou kunnen geven (CGVS, p. 18).".

Waar verzoeker in het eerste middel laat gelden dat zijn broer en zijn vader hem niets vertelden over hun werk, nu zij niet bij hem inwoonden, het in het dorp niet geweten was voor wie zij werkten en zij voor de korte periode dat zij thuis vertoefden het met hem – die toen vijftien jaar was – niet over hun werk hadden, beperkt hij zich tot het aanreiken van summiere verklaringen (post factum) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn onwetendheid, zonder evenwel deze vaststellingen in concreto te weerleggen. Dat verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de tewerkstelling van zijn vader en van zijn broer is gezien de geringe omvang van zijn verklaringen niet vreemd en kan er alleszins niet toe leiden dat zijn verklaringen als geloofwaardig in aanmerking dienen te worden genomen."

en

"Waar verzoeker stelt dat er op de badge van zijn broer een vlag van de Verenigde Staten te zien is, wijst de Raad erop dat hij na grondig nazicht van (de kopie van) deze badge deze vlag niet ziet. Hetzelfde geldt voor verzoekers stelling dat op foto's op de linkerarm van zijn broer een patch te zien is met een verwijzing naar de Verenigde Staten. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat nergens uit de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt dat verzoekers broer werkzaam is voor de Amerikanen. Waar verzoeker nog stelt dat het niet 'vreemd' is dat zijn broer, hoewel deze volgens zijn verklaringen een tolk was, een uniform droeg nu zijn functie risico's inhoudt, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker nog dat zijn broer ook "naar het slagveld" ging, doch kon hij niet uitleggen wat zijn broer daar deed en of hij hiervoor training kreeg (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 april 2018, p. 22-23). De omstandigheid dat op de taskara van verzoekers broer niets vermeld staat bij de militaire dienstplicht, doet wel degelijk afbreuk aan de door verzoeker voorgelegde foto's waarop zijn broer afgebeeld staat in legeruniform en aan de door verzoeker voorgelegde badge waarop staat dat deze werkzaam is voor de "Government Forces of

Afghanistan". Uit het voorgaande blijkt dat de door verzoeker voorgelegde stukken, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, niet louter worden geweerd wegens een risico op vervalsing, doch wel omdat de foto's geënceneerd overkomen en de (kopieën van) badges niet overeenstemmen met zijn verklaringen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten."

Hoewel verzoeker in het verzoekschrift stelt in het bezit te zijn van originele documenten stelt de Raad vast dat verzoeker enkel fotokopieën voorlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend

Wat betreft de neergelegde badge moet worden opgemerkt dat deze verschilt van de badge die verzoeker bij zijn eerste verzoek om bescherming neerlegde. Ter terechtzitting, wanneer gevraagd wordt waarom er twee verschillende badges werden neergelegd en waarvoor deze dienden, komt verzoeker niet verder dan de verklaring dat zijn broer deze badges gebruikte om binnen en buiten te komen, doch kan hij geen verdere duiding geven bij deze badges.

Ook stelt de Raad vast dat op de thans neergelegde badge enkel vermeld wordt dat verzoekers broer als tolk was tewerkgesteld en op de foto in uniform wordt afgebeeld, zonder vermelding van titel of rang, noch plaats van tewerkstelling hetgeen in contrast staat met de vermelding op het attest van NDS waarin in het Engels kan worden gelezen dat verzoekers broer als kapitein wordt aangesproken en wordt gesteld dat hij gewerkt heeft voor de "*Special Reaction Forces*" van NDS.

Het attest van NDS wordt voor het overige uit de debatten geweerd gezien deze niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Het attest van 12 december 2018 bepaalt dan weer dat hij voor de Amerikaanse overheid of voor de "*International Security Assistance Force*" heeft gewerkt (eigen onderlijning).

De attesten van de ambassade van 2 december 2017 vermelden dan enkel dat hij als tolk voor de Amerikanen in het "*Department of State*" in Jalalabad heeft gewerkt.

Het geheel van deze documenten kan dan ook geen inzicht of duidelijkheid bieden in de tewerkstelling van verzoekers broer zoals reeds werd vastgesteld in het eerste verzoek om internationale bescherming.

Het attest van 2 december 2017 geldt als certificaat dat verzoekers broer voor het Department of State heeft gewerkt in Jalalabad als vertaler en dit zal blijven doen totdat hij elders werk zoekt of een immigratie visum bekomt voor de Verenigde Staten.

Het tweede attest van 2 december 2017 geldt dan weer als aanbevelingsbrief voor het bekomen van een immigratie visum voor de Verenigde Staten. Beide attesten vermelden "*Morgan A. Killington*", zijnde de "*Kabul Annex Human Resources Representative*" als opsteller van de attesten. Het attest van 12 december 2018 is dan weer de goedkeuring van de "*Chief of Mission*" om een verzoek tot het bekomen van een immigratie visum in te dienen.

De Raad stelt vast dat al deze attesten afkomstig zijn van de ambassade van de Verenigde Staten in Kabul, maar geen van deze attesten bevat contactgegevens van de ambassade, hetgeen toch kan verwacht worden van officiële documenten die van een ambassade uitgaan. Daarnaast wordt vastgesteld dat geen van deze attesten een handtekening bevat van de persoon die ze heeft opgesteld. In de attesten van 2 december 2017, wordt de gedrukte naam "*Morgan A. Killington*", weliswaar hernomen met pen, doch de Raad kan vaststellen dat op de beide stukken deze naam exact hetzelfde wordt geschreven, zonder enige afwijkingen in de letters of spaties. De handgeschreven naam blijkt een exacte kopie in de beide documenten, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan hun authenticiteit. Het attest van 12 december 2018 bevat dan weer geen enkele concrete naam, doch enkel de vermelding "*Chief of Mission*", als opsteller van het attest.

Ook wordt vastgesteld dat in het attest van 2 december 2017, dat als aanbevelingsbrief geldt, er het volgende wordt vermeld "*Because of these threats, Annex-Jalalabad, Afghanistan and Mohammad Tariq Mullah Khil himself fear for his life*", hetgeen er op wijst dat er op het document wat knip- en plakwerk werd toegepast.

De Raad stelt ook nog vast dat de attesten van 2 december 2017, die kaderen in een aanvraag om een immigratie visum te bekomen, het volgend adres als bestemming vermelden: "*SCIS/Nebraska Service Center P.O Box 87360 Lincoln, NE 68501 -2532*", terwijl in het attest van 12 december 2018, een jaar later, pas de toelating wordt gegeven om een aanvraag tot het bekomen van een immigratie visum in te

dienen. Ter terechtzitting kan verzoeker geen verdere duiding geven en beperkt hij zich tot de stelling dat zijn broer in Amerika verblijft.

Gelet op het geheel aan deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten en de voorgehouden objectieve bewijswaarde. Verzoeker bevestigt hiermee bovendien de pertinente vaststellingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing:

“Hier moet evenwel opgemerkt worden dat het gegeven dat u verzoek na verzoek met nieuwe documenten op de proppen komt, in plaats van ze van meet af aan allemaal neer te leggen, doet twifelen aan de authenticiteit van de documenten. Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.”.

Waar verzoeker als verweer stelt dat de documenten niet uit Afghanistan afkomstig zijn, maar wel van de ambassade van de Verenigde Staten, wordt verwezen naar wat hoger werd gesteld omtrent de authenticiteit van deze documenten.

De neergelegde enveloppe toont enkel aan dat verzoeker post ontving van zijn broer uit de Verenigde Staten, maar dit volstaat niet om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De neergelegde documenten verschonen of verklaren overigens de reeds eerder vastgestelde onwetendheid over het werk van zijn broer niet.

Wat betreft de stelling dat de taliban zijn neef hebben verwond ter vergelding voor het feit dat zij verzoeker en zijn broer niet konden vinden en dat foto's van zijn neef bij het verzoekschrift worden gevoegd, wordt opgemerkt dat dit louter algemene beweringen zijn. Dit zijn verklaringen die volledig in het verlengde liggen van wat reeds ongeloofwaardig werd geacht. Op de neergelegde foto's is een persoon te zien met een verwonding aan het been, doch hieruit kan geenszins worden afgeleid wat de link met verzoeker is en onder welke omstandigheden deze persoon de verwondingen opliep.

Waar het ingediende verzoekschrift volledig gelijkloopt met het verzoekschrift dat werd ingediend in het kader van verzoekers tweede verzoek om bescherming wordt erop gewezen dat dit geen nieuwe elementen zijn die de kans op erkenning als vluchteling of voor subsidiaire groter maken. Derhalve wordt verwezen naar het gezag van gewijsde van de arresten gewezen naar aanleiding van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming. Het gezag van gewijsde van deze arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig motiveert dat, daargelaten de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert in dit verband aan dat de gehele provincie Nangarhar als zeer gevaarlijk dient te worden beschouwd, waarbij zij verwijst naar verschillende rapporten aangaande de veiligheidssituatie in de provincie. Tevens betwist zij de motivering van verwerende partij dat vele mensen opvang vinden in Jalalabad en er zelfs ondersteuning kunnen vinden van internationale hulporganisaties, stellende dat uit informatie de slechte socio-economische situatie van IDP's duidelijk blijkt. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat verwerende partij haar geenszins geïnformeerd heeft over het feit dat de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief werd onderzocht en dat verwerende partij zich voor desbetreffende motivering steunt op verklaringen die in een andere context afgelegd werden en niet naar aanleiding van een specifieke vraag over een mogelijke hervestiging.

De Raad stelt evenwel vast dat deze bemerkingen niet van aard zijn de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet te weerleggen.

De Raad wijst er vooreerst op dat een loutere verwijzing naar rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar niet van aard is de motivering dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet te weerleggen. Bovendien dient vastgesteld te worden dat de informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst minder recent is dan deze waarop verwerende partij haar analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad steunt, nu verwerende partij zich immers baseert op de recentere "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" d.d. september 2020 en de "COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod" d.d. 12 maart 2020.

Wat het artikel d.d. 24 november 2020 betreft, stelt de Raad vast dat deze informatie volledig in dezelfde lijn ligt als de informatie aanwezig in het administratief dossier.

Verder is de Raad van oordeel dat *in casu* van verzoekende partij, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de agglomeratie Jalalabad vestigt. In de bestreden beslissing wordt immers terecht het volgende vastgesteld: *"Het CGVS oordeelde hierover als volgt in uw tweede verzoek om internationale bescherming: "U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd, scholings- en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u kan lezen en schrijven en dat u zowel het Dari als het Pashtou machtig bent. Bovendien spreekt u ook Nederlands en Engels. U was in Afghanistan af en toe in de leer bij een kleermaker waar u leerde knopen naaien. In België volgde u een opleiding automechanica waarin u ook praktijkervaring opdeed (CGVS, p. 10-11). Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. Zo verklaarde u dat mensen uit uw omgeving vaak naar Jalalabad gingen (CGVS, p. 9). U ging zelf ook eens naar de stad Jalalabad met uw vader om inkopen te doen. Uw dorp bevindt zich op anderhalf uur rijden van de stad Jalalabad en uw familieleden wonen er nog steeds (CGVS, p. 9 en p. 5). U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u ook daar zouden kunnen vinden (CGVS, p. 10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd". Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV en staat bijgevolg vast. U haalt in uw huidige verzoek geen elementen aan die hier een ander licht op werpen.*

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan." De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om voormelde motivering met concrete argumenten te weerleggen, doch zich beperkt tot de opmerking dat zij op geen enkel moment ingelicht werd over de eventuele toepassing van een intern vestigingsalternatief. De Raad wijst er evenwel op dat voor de commissaris-generaal geen enkele verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat en dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Wat ten slotte nog de verwijzing van verzoekende partij naar algemene informatie omtrent de slechte socio-economische situatie van IDP's in Afghanistan betreft, is de Raad evenwel van oordeel dat, gelet op voormelde vaststellingen in verband met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, er *in casu* geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, brengt verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.6. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF